

Arrest

nr. 119 902 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 november 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 17 september 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.2. Op 18 november 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 16(1)c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 17.09.2013 een tweede maal asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocument voor. De betrokkene vroeg op 19.07.2006 een eerste maal asiel in België. Deze aanvraag werd op 30.01.2007 door het Commissariaat- generaal voor de vluchtelingen en staatlozen afgesloten met een beslissing van niet-toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Op 29.06.2007 was hij het voorwerp van een afvoering van ambtswege. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 23.05.2013 asiel vroeg in Hongarije en op 30.07.2013 in Nederland. De betrokkene werd gehoord op 03.10.2013 en verklaarde dat hij in 2006 van België naar Frankrijk ging. In Frankrijk werd hij naar eigen zeggen opgepakt en verwijderd naar Pakistan. De betrokkene zou Pakistan een jaar voor zijn aankomst in België opnieuw hebben verlaten. Via Iran en Turkije reisde hij naar Griekenland, waar hij naar eigen zeggen vier maanden verbleef. Van Griekenland vervolgde hij zijn weg naar Macedonië, vanwaar hij na een verblijf van zes maanden via Servië doorreisde naar Hongarije. De betrokkene vroeg daar asiel en verbleef in een opvangcentrum in "Bicske". Hij wachtte de beslissing inzake zijn asielaanvraag niet af en reisde na een twintigtal dagen via Oostenrijk en Duitsland naar Nederland, waar hij ook asiel vroeg. Na een vijftiental dagen reisde de betrokkene door naar België.

Op 06.08.2013 ontvingen onze diensten een verzoek voor de terugname van de betrokkene van Nederland, dat op 21.08.2013 werd afgewezen.

Op 07.10.2013 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de Hongaarse instanties, die het verzoek op 21.10.2013 afwezen. Op 22.10.2013 werd een verzoek voor de herziening van de weigering overgemaakt aan de Hongaarse instanties, die op 14.11.2013 op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek. Ze deelden mee dat de betrokkene inderdaad asiel vroeg in Hongarije, maar op 27.06.2013 met onbekende bestemming verdween.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Hongarije (vraag 34) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene antwoordde dat hij besloot opnieuw asiel te vragen in België omdat hij eerder asiel vroeg in België en zijn echtgenote en zoon in België verblijven. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat zijn echtgenote en zoon in België verblijven. De betrokkene voegde toe dat de opvang in Hongarije wel goed was, maar niet zoals in België. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke waardering van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Zoals vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat zijn echtgenote en zoon in België verblijven. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij in 2008 te Peshawar (Pakistan) een religieus huwelijk sloot met een Belgische vrouw van Marokkaanse afkomst. Hij verklaarde verder de vader te zijn van de op 12.02.2009 te Islamabad (Pakistan) geboren zoon van de bovenvermelde vrouw. De betrokkene stelde de huidige verblijfplaats van deze vrouw, die volgens hem 29 of 30 jaar oud is, en haar en volgens zijn verklaringen ook zijn zoon niet te kennen. Betreffende deze verklaringen benadrukken we dat de betrokkene melding maakt van een religieus en dus niet-officieel huwelijk met een Belgische onderdaan. Bovendien werd de Belgische onderdaan, met wie de betrokkene naar eigen zeggen in 2008 in Pakistan huwde, op 19.07.2010 opnieuw in België ingeschreven en huwde ze op 17.02.2012 met een andere Belgische onderdaan. Hieruit kan niet anders worden besloten dan dat de betrokkene op dit ogenblik niet met de bovenvermelde persoon gehuwd is of een duurzame relatie onderhoudt. Het op 12.02.2009 in Pakistan geboren kind, van wie de betrokkene verklaart de vader te zijn, verblijft bij zijn moeder in België. Vanwege bovenvermelde vaststellingen kan het argument van de betrokkene dat zijn echtgenote en zoon in België verblijven dan

ook geen aanleiding zijn voor de toepassing van de soevereiniteits- of humanitaire clausules van Verordening 343/2003.

Wat de omstandigheden van opvang en van behandeling betreft stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor dat de opvang in Hongarije oké was, maar niet zoals in België. De betrokkene, die naar eigen zeggen in Hongarije in een opvangcentrum verbleef, maakte geen melding van feiten, ervaringen of omstandigheden, die doen besluiten dat de betrokkene na overdracht aan Hongarije zal belanden in een situatie, die een inbreuk betekent op artikel 3 van het EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten en de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van deze asielaanvraag zullen kunnen hervatten. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag. In zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling zal hij de voorziene bijstand en opvang kunnen krijgen. Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Asielaanvragen worden in Hongarije behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 03.10.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM, aanbracht.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Hongaarse instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413*).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.2. Uit een stuk overgemaakt door de verwerende partij blijkt dat verzoekende partij op 7 januari 2014 gerepatrieerd werd naar Hongarije.

Ter terechtzitting bevestigt de raadvrouw van de verzoeker dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing is uitgevoerd, maar voert zij aan dat de verzoeker zijn belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf in het raam van de asielprocedure aangezien verzoeker, in geval van vernietiging van de bestreden beslissing, zou kunnen terugkomen naar België.

De Raad aanvaardt in casu dat verzoeker blijkt geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, HETZIJ UIT HET ADMINISTRATIF DOSSIER.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier - de beslissing wordt immers genomen "op basis van het administratief dossier".

II.1.3. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

II.1.4. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Hongarije, waar zij haar kansen ontnomen ziet op een degelijke, behoorlijke behandeling van haar asielaanvraag.

Wel integendeel, verzoekende partij zou er gedurende jaren, in alle rechtsonzekerheid en in alle gebrek aan waardige rechtsbescherming, aan haar lot worden overgelaten, in afwachting van - ooit - een eventuele uitwijzing naar "God weet waar" ofwel naar Pakistan worden teruggestuurd zonder behoorlijk onderzoek.

Ter zake heeft verwerende partij geen enkele moeite gedaan om na te gaan of er in Hongarije geen ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden.

Het spreekt voor zich dat dit flagrant in strijd is met artikel 3 van het EVRM dat voorziet in een menswaardige behandeling.

II.1.5. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient Uw Raad zich uiteraard aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen te houden.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december

2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Hongarije, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

II.1.6. Ter zake kan onder meer verwezen worden naar enkele rapporten over de situatie van asielzoekers in Hongarije en toepassing van de Dublinverordening.

Ten eerste verwijst verzoekende partij naar een rapport van de UNCHR dd. april 2012, dat aantoonde dat Hongarije tekortschiet inzake bijstand aan asielzoekers. Asielzoekers worden aan hun lot overgelaten. Ze krijgen geen bijstand om de taal te leren, om werk te vinden, om administratie in orde te brengen, om naar school te gaan. Een asielzoeker in Hongarije staat er tevens alleen voor op juridisch vlak, zo stelt het rapport.

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Hungary as a country of asylum. Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary, 24 April 2012, available at: <http://www.refworld.org/docid/4f9167db2.html> [accessed 2 December 2013 (Cf. Stuk 3)

'Nevertheless, the reception conditions and services that are currently in place in Hungary continue to fall short of international and EU reception standards. Persons of concern are kept in isolation in the OIN reception facilities during the often lengthy asylum procedures. Limited access to language learning and the isolation of the facilities prevent them from establishing contact with the host society. Free movement is hindered in practice, as asylum-seekers are not able to pay for the local bus tickets. The restricted opportunities to work - only within the premises of the facility - render it almost impossible to become self-sufficient. '

EN

'The facility in Debrecen is particularly problematic, with residents reporting toilets and bathrooms in poor condition, buildings infested by cockroaches despite regular fumigation, frequent shortages of hot water in the building housing vulnerable persons, insufficient quality and quantity of hygiene packages. There is insufficient attention to dietary needs, lack of flexibility in the provision of meals, and no money provided for those days when the camp residents are outside the camp in Debrecen. Asylum-seekers have also cited the low quality of meals provided in Balassagyarmat. '

Een zeer recent rapport van het Belgisch comité voor hulp aan vluchtelingen (BCHV) van 8 oktober 2013 (Cf. Stuk 4) stelt dat er dringende hervormingen nodig zijn in het asielbeleid van Hongarije, aangezien er meer en meer asielzoekers zijn. Bovendien verlaten vele asielzoekers Hongarije op illegale wijze gedurende hun asielprocedures, waardoor de asielinstanties in afwezigheid van de asielzoeker negatieve beslissingen nemen. Zo blijkt ook dat asielzoekers die teruggestuurd worden naar Hongarije door de Dublinverordening, in detentie gehouden worden, om ze dan uit te wijzen. Ook is de materiële steun voor asielzoekers er niet op verbeterd sinds de crisis. Psychologische en medische steun blijken ook ontoereikend te zijn volgens dit rapport.

Voor asielzoekers die in toepassing van de Dublinverordening overgedragen worden aan Hongarije blijkt ook uit een rapport van de European Council on Refugees and Exiles dat het vooral problematisch wordt wanneer de asielzoeker Hongarije verlaten heeft zonder het resultaat van haar asielprocedure af te wachten (Verwerende partij beweert in haar beslissing dat dit het geval zou zijn). en er heerst ook een gebrek aan individualisering en specialisaties in de behandeling van dossiers:

"Betreffende de uitwijzingsprocedure en de afwezigheid van schorsend effect ingeval van een tweede asielaanvraag

HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE, access to protection jeopardised - Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, december 2011,

<http://www.statewatch.org/news/2011/dec/hungary-access-to-protection-jeopardised.pdf>

"The Hungarian asylum authority (Office of Immigration and Nationality, OIN) does not automatically consider Dublin returnees as asylum-seekers. The OIN treats them primarily as unlawful migrants in the framework of an expulsion procedure, on the ground that - despite being returned in the Dublin procedure - the returned asylum seekers had no lawful basis to enter and/or stay in Hungary. Prior to registering an asylum application, the Police issue an expulsion order and a re-entry ban against the asylum-seeker (for duration of 1-10 years). " (P. 2)

"According to the Administrative Proceedings Act, 5 where a final decision in a proceeding requires the preliminary assessment of an issue where the decision lies with another authority, the authority shall suspend its proceedings. The application of this provision in the expulsion proceedings of an asylum-seeker would mean that the expulsion procedure shall be suspended until a final decision is issued about the asylum claim." (P.2)

"In—practice, the Police do not suspend the expulsion procedure, just its execution. The staid expulsion order then serves as a legal basis for ordering the foreigner's detention. " (P. 2)

"The 2010 amendment of the asylum law removed the suspensive effect on expulsion measures of a second subsequent asylum application, if the OIN or a court in its latest (previous) decision decided that the prohibition of expulsion on non-refoulement grounds was not applicable. " (P. 3)

"The Director General of the OIN replied": "The removal of the suspensive effect from subsequent asylum applications does not result in the violation of the principle of non-refoulement under the 1951 Geneva Convention and the European Convention on Human Rights. (...) By breaching the obligation to cooperate with the authority by leaving for an unknown destination, and by applying for asylum in another country, the applicant suggests that he/she does not wish to avail him/herself of international protection in Hungary. He/she just intends to delay the alien policing procedure," (P.3)

"The HHC is of the opinion that "punishing" in such manner an asylum-seeker for wishing to seek refuge in another EU member state rather than in Hungary. un/ustifiably undermines the application of the Dublin system, a cornerstone of which is the principle that all asylum-seekers have the right to have their claim examined on the merits by one member state.

In addition, the Asylum Act foresees that subsequent asylum applications are no longer free of charge". (P. 3)

"Thus, asylum-seekers taken back in a Dublin procedure face discriminatory treatment as compared to other asylum-seekers, solely because they had previously left Hungary." (P. 4) "

In hetzelfde rapport worden er toch enkel opmerkingen gemaakt inzake de detentiebehandeling van asielzoekers. Een gegeven dat verzoekende partij sowieso te beurt zal vallen aangezien zij haar asielprocedure niet heeft afgewacht in Hongarije:

"HUNGARIAN HELSINKI COMMUTEE, Brief information note on the main asylum related légal changes in Hungary as of 1 July 2013, 28 Juni 2013,

<http://helsinki.hu/wpcontent/uploads/HHC-update-hungary-asylum-1-July-2013.pdf> In March 2013, the police and the OIN reported that new accommodation facilities had to be opened (or re-opened). There is significant overcrowding at the main open reception facility in Debrecen (over 1 300 asylum-seekers in mid-June), which led to serious problems (a spectacular deterioration of hygienic conditions, insects, tension, etc.). A temporary reception facility had to be opened in early June in Nagyfa (near Szeged), where 300 asylum-seekers can be accommodated in tents. Another reception centre is expected to be opened in the summer in Vámoszabadi (near Győr and right on the border with Slovakia) in a former military accommodation facility. The OIN did not consult with NGOs providing direct services and assistance to asylum-seekers prior to opening of these facilities. It is questionable whether the OIN will be able to ensure proper reception conditions at these ad hoc facilities." (P. 4)

UNHCR, Being a refugee, 2011, <http://www.unhcr-centraleurope.org/pdf/what-we-do/age-gender-anddiversity-mainstreaming/being-a-refugee-2010.html>

" Several asylum-seekers in Kiskunhalas told the MFT they had no idea why they were in detention and for how long. Due to scant information and lack of quality interpretation to facilitate communication with the Hungarian-speaking guards, the Afghans lived in fear of being expelled to the place they had just left and where they claimed to have faced danger and persecution. Detainees were moved around between facilities which limited their access to legal counselling. Asylum-seekers reported several incidents which warranted an intervention by superiors: verbal, psychological and even physical harassment including beatings and racist comments occurred in police detention at Kiskunhalas, and threats by guards in Kiskunhalas and Nyirbator. The use of a leash when escorting detainees to court hearings, hospital, banks or post office outside of the perimeters of the detention facility (i.e. public areas) was considered inhumane and degrading, particularly by Afghan asylum-seekers. In Győr in the west of Hungary, guards were reportedly locking people in cells during the day as a means of punishment and using gas sprays. "We are treated like dogs, " said Sidiq Azadzoi, an elderly Afghan applicant for international protection. Illiterate asylum-seekers were found in a particularly vulnerable position as many requests for seeing a medical doctor or lawyer, for example, are required to be made in writing. " (P.31)

HUNGARIAN HELSINKI COMMUTEE, Stuck in jail - Immigration detention in Hungary, April 2011, http://www.unhcr.org/refworld/country,_FACTFINDING,HUN,4ed77ea72,0.html

"The HHC notes with great concern that the physical and hygienic conditions of immigration detention at the Baja and Salgótarján jail were in breach of international standards and explicit rules set by Hungarian law. Detention for several months at such facilities may easily amount to inhuman and degrading treatment. " P.9

Bijvoorbeeld:

"Cells in the new immigration jail in Nyirbator do not have toilet facilities either. Detainees complained that during the night, they sometimes had to urinate "through the open window", due to the lack of any other possibility (if the guard did not let them out or did not hear the call). " (P.9)

"In Baja detainees reported food-poisoning because of insufficient hygienic conditions. The HHC monitors saw that plates were supposed to be washed by the detainees themselves without proper equipments and detergents that might have caused bacterial infections especially during warm summer months. It was confirmed by the jail staff that some of the detainees had to be examined by the physician because of the suspicion of food-poisoning." (P. 9)

Ontegensprekelijk staat dit alles op gespannen voet met de heersende wetgeving, luidens dewelke asielzoekers recht hebben op een goede behandeling van hun asielprocedure.

Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden, waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn.

11.1.7. Uw Raad zal ontegensprekelijk van mening zijn dat niet specifiek aangetoond wordt dat de algemene rapporten — hierboven vernoemd — wel van toepassing zijn op verzoekende partij zelf.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar de volgende rechtspraak van het Europees Hof van Justitie (in de zaak C-411/10 en C-493/10) dd 21 december 2011:

« 94 li découle de ce qui précède que, dans des situations telles que celles en cause dans les affaires au principal, afin de permettre à l'Union et à ses États membres de respecter leurs obligations relatives à la protection des droits fondamentaux des demandeurs d'asile, il incombe aux États membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'«État membre responsable» au sens du règlement n° 343/2003 lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet Etat membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 4 de la charte.

(...)

106 L'article 4 de la charte doit être interprété en ce sens qu'il incombe aux Etats membres, en ce compris les juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d asile vers l «État membre responsable» au sens du règlement n° 343/2003 lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants au sens de cette disposition. »

Het Europees Hof van Justitie heeft dus geoordeeld eind 2011 dat wanneer de tekortkomingen in de asielprocedures systematisch van aard zijn, dit voldoende is om een schending van artikel 3 EVRM aan te nemen. Het systematisch karakter kan dan ook aangetoond worden door de algemene (bovengenoemde) rapporten.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Hongarije, vergelijkbaar met Griekenland, uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Hongarije dient een potentiële schending van artikel 3 EVRM aangenomen te worden.

11.1.8. Bovendien zou verzoekende partij onttrokken worden van haar zoon die hier in België bij de moeder verblijft.

Dit is tevens de een reden dat verzoekende partij asiel heeft aangevraagd in België.

Het terugsturen van verzoekende partij naar Hongarije zou dan automatisch een schending van artikel 8 EVRM uitmaken.

11.1.9. Uit het voorgaande volgt dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing alleszins een schending van artikel 3 EVRM oplevert.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

3.3.1. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4

december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.3.2. Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

3.3.3. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

3.3.4. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

3.3.5. Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

3.3.6. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76;

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)) . De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.7. De Raad wijst er vooreerst op dat uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

3.3.8. Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

3.3.9. Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

3.3.10 Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient er bovendien op te worden gewezen dat dit Hof reeds geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

3.3.11. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De Raad merkt op dat verzoeker in het thans voorliggende verzoekschrift geen melding maakt van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Hongarije persoonlijk heeft ondervonden. Hij verklaarde n.a.v. zijn Dublin-gehoor dat hij in Hongarije asiel aanvraag en er verbleef in een opvangcentrum maar de beslissing inzake zijn asielaanvraag niet afwachtte. Voorts verklaarde hij dat de opvang in Hongarije wel goed was maar niet zoals in België. Hij vroeg hier asiel aan omdat zijn echtgenote en zoon hier verblijven. Verder blijkt verzoeker geen gezondheidsproblemen te hebben. Hoewel uit verslag van het Dublin-gehoor aldus blijkt dat verzoeker in een opvangcentrum in Hongarije heeft verbleven, blijkt hieruit eveneens dat verzoeker geen redenen opgaf met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling van de asielaanvraag die zijn verzet tegen een overdracht naar Hongarije kunnen rechtvaardigen.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op kennelijk redelijke wijze gemotiveerd als volgt: *“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij reeds asiel vroeg in Hongarije (vraag 34) en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 36). De betrokkene antwoordde dat hij besloot opnieuw asiel te vragen in België omdat hij eerder asiel vroeg in België en zijn echtgenote en zoon in België verblijven. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat zijn echtgenote en zoon in België verblijven. De betrokkene voegde toe dat de opvang in Hongarije wel goed was, maar niet zoals in België. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke waardering van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet ook worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM. Zoals vermeld uitte de betrokkene verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat zijn echtgenote en zoon in België verblijven. De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor dat hij in 2008 te Peshawar (Pakistan) een religieus huwelijk sloot met een Belgische vrouw van Marokkaanse afkomst. Hij verklaarde verder de vader te zijn van de op 12.02.2009 te Islamabad (Pakistan) geboren zoon van de bovenvermelde vrouw. De betrokkene stelde de huidige verblijfplaats van deze vrouw, die volgens hem 29 of 30 jaar oud is, en haar en volgens zijn verklaringen ook zijn zoon niet te kennen. Betreffende deze verklaringen benadrukken we dat de betrokkene melding maakt van een religieus en dus niet-officieel huwelijk met een Belgische onderdaan. Bovendien werd de Belgische onderdaan, met wie de betrokkene naar eigen zeggen in 2008 in Pakistan huwde, op 19.07.2010 opnieuw in België ingeschreven en huwde ze op 17.02.2012 met een andere Belgische onderdaan. Hieruit kan niet anders worden besloten dan dat de betrokkene op dit ogenblik niet met de bovenvermelde persoon gehuwd is of een duurzame relatie onderhoudt. Het op 12.02.2009 in Pakistan geboren kind, van wie de betrokkene verklaart de vader te zijn, verblijft bij zijn moeder in België. Vanwege bovenvermelde vaststellingen kan het argument van de betrokkene dat zijn echtgenote en zoon in België verblijven dan ook geen aanleiding zijn voor de toepassing van de soevereiniteits- of humanitaire clausules van Verordening 343/2003. Wat de omstandigheden van opvang en van behandeling betreft stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor dat de opvang in Hongarije oké was, maar niet zoals in België. De betrokkene, die naar eigen zeggen in Hongarije in een opvangcentrum verbleef, maakte geen melding van feiten, ervaringen of omstandigheden, die doen besluiten dat de betrokkene na overdracht aan Hongarije zal belanden in een situatie, die een inbreuk betekent op artikel 3 van het EVRM.”*

Verzoeker betwist deze motieven niet in zijn verzoekschrift, laat staan dat hij ze weerlegt.

Verzoeker beperkt zijn uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een verschillende algemene internationale rapporten en andere algemene informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Hongarije, die hij echter niet concreet op zijn persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat verzoeker bij zijn overdracht naar Hongarije omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In casu wordt dan ook vastgesteld dat verzoeker het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoont.

3.3.12. Derhalve wordt nagegaan of verzoeker met de algemene internationale rapporten en informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij behoort tot de bedoelde groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.3.13. In casu voert verzoeker aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.3.14. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan. Daartoe wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld: *“Er moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongaarse ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten en de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van deze asielaanvraag zullen kunnen hervatten. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag. In zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling zal hij de voorziene bijstand en opvang kunnen krijgen. Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Asielaanvragen worden in Hongarije behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Hongarije kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”*

Er kan aldus niet worden besloten dat de gemachtigde niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

3.3.15. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot verwijzingen naar en citaten uit een aantal internationale rapporten die melding maken van een aantal punctuele tekortkomingen en een streng detentiebeleid t.a.v. asielzoekers, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Hongarije sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: *“systemic flaws”*, Franstalige versie: *“défaillances systémiques”*).

Er is in het geval van verzoeker dan ook geen sprake van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overname door Hongarije.

Daarenboven wijst de Raad op recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, waarbij het Hof de situatie van asielzoekers, ook in het kader van Dublin, in Hongarije heeft onderzocht. Het Hof entte zich daarbij ondermeer op volgende informatie "*Hungary as a country of asylum*", van het UNHCR van april 2012, "*Letter from the Austrian office of the United Nations High Commissioner for Refugees dated 17 October 2011 and subsequent developments*", "*Reports by the Hungarian Helsinki Committee*" zoals "*Stuck in Jail – Immigration Detention in Hungary (2010), April 2011*", "*Serbia as a Safe Third Country: A Wrong Assumption, September 2011*", "*Access to protection jeopardised; Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011*," UNHCR: *Notes on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia, observations on Hungary as a country of asylum of October 2012 and December 2012*". Verzoekende partij zelf ent zich in haar verzoekschrift ook op enkele van deze bronnen.

Het Hof stelde voorts: "*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).* "

Bijgevolg dient, om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM te vallen, de behandeling, die daar mee strijdig wordt geacht, een zekere graad van hardheid te vertonen.

Het Hof heeft de voormelde internationale rapporten in ogenschouw genomen omtrent de situatie van asielzoekers die in kader van Dublin-verordening terugkeren naar een lidstaat en oordeelde als volgt:

"(ii) Application of those principles to the present case

97. *The Court takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu.*

98. *It acknowledges that three main areas of deficiency were identified in those reports that relate to (i) prolonged administrative detention of asylum-seekers and the conditions of their detention, (ii) the treatment of asylum applications pending in respect of or lodged by transferees and their lack of suspensive effect, and (iii) the risk of refoulement to Serbia.*

99. *The UNHCR dedicated a large part of its April 2012 report to asylum-seekers' conditions of detention in Hungary. The Court notes with particular concern the reports of specific hygiene failings in the Debrecen facility, the seemingly systematic treatment of detained asylum-seekers with tranquilisers causing them to develop addictions, of violent abuse by guards and the practice of taking asylum-seekers handcuffed and in chains to court or administrative hearings (see paragraphs 39-42 above).*

100. *As regards asylum proceedings in Hungary, the Court takes particular note of reports that asylum-seekers being transferred to Hungary under the Dublin Regulation had to reapply for asylum in Hungary upon arrival and that such a renewed application was treated as a second asylum application without suspensive effect. Together with the seemingly automatic process of handing out a deportation order upon entry, this resulted in a real risk of refoulement without the transferee having effective access to an examination of the merits of his or her underlying asylum claim.*

101. *Finally, the Court observes that the Austrian Asylum Court took the information contained in the UNHCR Regional Office's letter of 17 October 2011 seriously enough to request the first-instance authority confirm or rebut the criticism voiced in that letter and to bring its country of origin information in respect of Hungary up-to-date.*

102. *In view of the above, the Court acknowledges the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees. Whether the applicant had a case under Article 3 of the Convention with regard to his individual situation will be examined in the following paragraphs.*

(a) The applicant's complaints related to the detention of asylum-seekers in Hungary and the reception conditions

103. *As regards the applicant's complaints directed against the detention practices applicable to and the reception conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in*

that respect, has no difficulty acknowledging that they were, at the very least, arguable. The Court notes the seemingly general practice of detaining asylum-seekers for a considerable time and partly under conditions that fell short of international and EU standards, which, in conjunction with the repeatedly reported deficiencies in review proceedings for administrative detention, depicted a situation raising serious concern. Note is further taken of the reports of abuse of detained asylum-seekers by officials and of forced medication.

104. The Austrian asylum authorities were made aware of those problem areas at the latest by the UNHCR Regional Office's letter dated 17 October 2011 that concisely, but clearly summarised the relevant issues as regards Hungary as a receiving country for transferees. That letter was followed by a comprehensive report on Hungary as a country of asylum in April 2012, again by the UNHCR. The Hungarian Helsinki Committee had previously remarked in April 2011 on the detention conditions in nine temporary immigration detention centres and had repeated its concerns regarding routine placement in administrative detention in December 2011.

105. However, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting European Union Member States to refrain from transferring asylum-seekers to Hungary under the Dublin Regulation (compare the situation of Greece discussed in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 195). Furthermore, the Court reiterates that the time of the assessment of whether the applicant would be at a real risk of suffering treatment contrary to Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary is that of the proceedings before it. With that in mind, the Court refers to the most recent note issued by the UNHCR in which it appreciatively acknowledges the planned changes to the law by the Hungarian Government and makes particular reference to the fact that transferees that immediately apply for asylum upon their arrival in Hungary will no longer be subject to detention. Moreover, the UNHCR also remarked on the reported intention of the Hungarian authorities to introduce additional legal guarantees concerning detention and to ensure unhindered access to basic facilities. It finally noted that the number of detained asylum-seekers declined significantly in 2012 (see paragraphs 48-50 above).

106. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent report made by the UNHCR, the applicant would no longer be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

(β) *The applicant's complaints related to asylum proceedings in Hungary and possible refoulement*

107. The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different questions.

(...)

110. In any event, the Court again refers to the UNHCR's recently provided information on changes to Hungarian law and practice envisaged and already brought about and notes that it would appear that transferees now have sufficient access to asylum proceedings in Hungary and may await the outcome of the proceedings in Hungary, provided that they apply for asylum immediately upon their return.

(γ) *Conclusion*

111. For the reasons set out above the Court therefore concludes that the applicant's transfer to Hungary would not violate Article 3 of the Convention."

(EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12, Mohammed v. Oostenrijk).

Het Hof wijst er aldus op dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en aldaar onmiddellijk asiel aanvragen, niet meer het voorwerp zullen uitmaken van detentie. Verder wijst het Hof op bijkomende wettelijke garanties inzake detentie en toegang tot basisfaciliteiten. Onder deze omstandigheden oordeelde het Hof dat gelet op deze nota van het UNCHR, betrokkene geen risico aantoonde op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer.

Bijgevolg weerhield het Hof de klachten van betrokkene inzake detentie en ontvangst van Dublin-terugkeerders niet. Inderdaad blijkt uit de nota dat garanties geboden worden dat personen die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en wiens asielaanvraag nog niet ten gronde behandeld werd in Hongarije, hun asielaanvraag alsnog ten gronde behandeld zien als zij uitdrukkelijk verklaren dit te wensen, en dat zij, als zij onmiddellijk kenbaar maken asiel te willen aanvragen, niet zullen worden opgesloten. Zij mogen de behandeling van hun asielaanvraag dan ook afwachten in Hongarije. Het Hof benadrukt voorts dat, gelet op de meest recente informatie van het UNHCR inzake de wijzigingen van de Hongaarse wetgeving en praktijk, blijkt dat personen in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd naar Hongarije, aldaar voldoende toegang hebben tot de asielprocedure en zij de uitkomst van deze procedure in Hongarije kunnen afwachten, op voorwaarde dat zij onmiddellijk asiel aanvragen bij aankomst in Hongarije.

Aldus blijkt dat verzoeker vasthouding kan voorkomen wanneer hij onmiddellijk asiel aanvraagt bij terugkeer in Hongarije, een gegeven waarvan hij door zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht.

Voorts blijkt dat verzoeker bij terugkeer toegang zal hebben tot een grondige behandeling van zijn asielaanvraag zolang hij zijn asielaanvraag onmiddellijk indient bij terugkeer. Een vrees voor refoulement naar zijn land van herkomst wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt. Tenslotte blijkt dat verzoeker toegang zal hebben tot essentiële opvangfaciliteiten.

De informatie waarop verzoeker zich thans baseert om zijn betoog kracht bij te zetten, betreft enerzijds, zoals reeds gesteld, informatie die het Hof zelf onder de loep heeft genomen, en anderzijds informatie die van minder recente datum is dan deze waarop het Hof zich heeft gebaseerd. Voorts dient gesteld dat, wat de overige neergelegde informatie betreft, met name de geciteerde passages uit de *“Brief Information Note on the Main Asylum-Related Legal Changes in Hungary as of 1 July 2013”*, deze betrekking hebben op een uitbreiding van detentiefaciliteiten en het probleem van overbevolking, maar verzoeker toont hiermee niet aan dat indien hij als Dublin-terugkeerder onmiddellijk kenbaar maakt asiel te willen aanvragen, opgesloten zal worden. Voorts blijkt uit de *“Brief Information Note on the Main Asylum-Related Legal Changes in Hungary as of 1 July 2013 – Hungarian Helsinki Committee”* dat er zich weliswaar een probleem van overbevolking heeft voorgedaan in de opvangcentra maar dat ondertussen een tijdelijk opvangcentrum werd geopend alsook een nieuw opvangcentrum. Het stuk *“Dublin-Hongarije Fiche”* van 8 oktober 2013 verwijst voorts grotendeels naar rapporten die ook door het EHRM bestudeerd werden. Uit lezing van de rapporten die wel van recentere datum zijn en waarnaar wordt verwezen, kan evenmin besloten worden dat er zich een schending van artikel 3 EVRM zou voordoen bij terugkeer van de verzoekende partij naar Hongarije. Nogmaals dient erop gewezen dat verzoeker niet aantoont dat indien hij als Dublin-terugkeerder onmiddellijk kenbaar maakt asiel te willen aanvragen, opgesloten zal worden, zodat hij nalaat de problemen inzake detentie die aangehaald worden in deze rapporten op zijn eigen concrete situatie te betrekken.

3.3.16. Gelet op de recente rechtspraak van het EHRM die de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije onder de loep heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat er zich geen schending van artikel 3 EVRM voordoet, en mede gelet op het feit dat het aan de verzoeker toekomt om het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM voldoende concreet en aantoonbaar te maken, dient concluderend vastgesteld te worden dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Hongarije niet aantoont. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk in Hongarije het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en evenmin toont hij aan dat de algemene situatie voor asielzoekers in Hongarije, in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat hij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, zodat een overdracht naar Hongarije strijdig zou zijn met die bepaling.

Er wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.4. Verzoekende partij betoogt tenslotte dat zij zal onttrokken worden van haar zoon die hier in België verblijft bij zijn moeder, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

3.5. De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoeker slechts verklaart vader te zijn van een in België verblijvend kind, doch hij maakt dit op geen enkele wijze concreet. Voorts blijkt dat hij zelfs niet weet waar zijn beweerdelijke zoon zou verblijven. Uit niets blijkt aldus dat, zelfs indien het kind werkelijk de zoon van verzoeker zou zijn, verzoeker met dit kind een band heeft die onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt. Uit niets blijkt immers dat verzoeker ook maar enig contact heeft met dit kind. Onder die omstandigheden kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gezinsleven heeft in België dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM.

3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER